

tager et Lovgivningsarbejde i sin Haand, kan ikke hjælpe til et lettere og gunstigere Samarbejde mellem Tingene, og de af os, der have bestræbt sig for at naa til en Løsning af vor politiske Ulykke ved, at der kom et godt Samarbejde mellem Folketinget og Landstinget, kunne kun med Bedrøvelse se paa, at der nu gøres et ensidigt Skridt fra det andet Tings Side til at tage denne Sag saa stærkt i sin Haand, som man nu der finder, at der er Grund til.

Jeg slutter med paa ny at udtale som mit Indtryk i denne Sag, at hvad vi i Landstinget have arbejdet for i tre Aar, kunne vi kalde forsvarligt Arbejde, og det er, baade fra min og manges Side udført med Ønsket om at føre disse Sager igennem. Skal dette Arbejde nu være forspildt — vel an! vi maa finde os deri. Vi have ikke villet standse disse Sager, men naar man ensidig tager den ene af de Faktorer bort, hvorpaa vi vilde bygge Ordningen, vilde det være urigtigt i Øjeblikket at søge disse Sager fremmede. Hvad Fremtiden vil bringe, ved jeg ikke, men alt vil ganske sikkert komme til at staa bedre, naar vi nu ikke forsøge en uigennemførlig Løsning af denne Sag. Jeg tillader mig derfor at anbefale det høje Ting, at det saa vel i denne Sag som i den følgende vil slutte sig til den Dagsorden, som Flertallet har foreslaaet.

Madsen-Mygdal: Den ærede Ordfører for Flertallet, som vi nys have hørt, begyndte med at give en historisk Redegørelse for denne Sags Behandling baade i dette og i det andet Ting i de forløbne 4 Samlinger, hvori vi have beskæftiget os dermed. Jeg vil følge den ærede Ordførers Eksempel og ogsaa for mit Vedkommende give en lille historisk Redegørelse eller, rettere sagt, bringe i ærede Medlemmers Erindring Ting, som vi i Grunden alle sammen godt kende. En Formue- og Indkomstskat har jo staaet paa Dagsordenen i det andet Ting i en hel Menneskealder. Det har jo været et af det andet Tings første Skatteprincipper, at man maatte se at faa en retfærdigere Fordeling af den nuværende Skattebyrde, at man maatte se at flytte en Del af den nuværende Skattebyrde over paa Skatteevnen, og da særlig benytte en Formue- og Indkomstskat. Men denne Bestræbelse fra det andet Tings Side har jo stedse mødt Modstand i dette Ting. Dette Ting har stedse, Gang efter Gang, naar der har været Tale om noget saadant, modsat sig en Formue- og Indkomstskat. Da der for 4 Aar siden fra et

Landstingsministerium — det var det jo, vi have jo ikke kendt andet her til Lands i det hele taget end Landstingsministerier — fremkom Forslag bl. a. om en Formue- og Indkomstskat, hilste vi det med Glæde, uagtet det var et meget beskedent Forslag. Det var et Forslag, der kun drejede sig om $1\frac{1}{4}$ pCt., og det er jo meget lidt, naar der er Tale om en Indkomstskat og om $\frac{3}{10}$ pro mille paa Formuen. Det var et meget lille og beskedent Forslag, men vi tog mod det med Glæde, uagtet vi ikke vare tilfredse med flere af dets Bestemmelser. Vi vare ikke tilfredse med, at Skattegrænsen blev sat saa lavt, vi vilde have en højere Skattegrænse, men hvad vi særlig vilde have lagt Vægt paa, og Gang efter Gang have lagt Vægt paa, det er en stigende Skala, en højere Skatteprocent af den større Formue. Det indeholdtes ikke i dette Forslag, men alligevel modtog vi det med Glæde, og det andet Ting behandlede hurtigt baade det Forslag og Forslaget om Skatteoverførelsen til Ende. Det lykkedes at komme overens med Landstingets Regering, Landstingets Ministerium, fra saa godt som alle Sider lykkedes det at komme overens med Regeringen i meget kort Tid, og vi havde Grund til at tro, vi kunde ikke godt tro andet, end at, naar vi nu vare komne saa vidt, at vi vare blevne enige med Regeringen og med saa godt som alle Parter i det andet Ting, var Sagen dermed given i alt væsentligt. Vi havde Grund til at tro, at nu vilde Sagen for Resten gaa let, at man vilde sørge for at skaffe Sagen behandlet til Ende. Den blev behandlet til Ende i Folketinget paa 2 Maaneder, kom saa herop, men blev ikke tagen til Behandling her i Tinget, uagtet vi bleve siddende godt 2 Maaneder efter, at vi havde modtaget disse Lovforslag. Efter at vi havde modtaget dem uden at se paa dem, bleve vi siddende i 2 Maaneder. Det er ikke ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem nu sagde, at Regeringen havde nedlagt sit Mandat, det er ikke Tilfældet. Vi havde ganske vist en Kamp om Finansloven i længere Tid, men vi havde udmærket god Tid, vi havde ingen Ting at bestille i øvrigt, vi kunde lige saa godt have anvendt disse 2 Maaneder til at tale om Skattelovene. Og at Rigsdagen straks blev hjemsendt, er heller ikke rigtigt. Vi bleve siddende her i 2 Maaneder, uden at have disse Forslag til første Behandling. Folketinget ønskede — det havde det lagt klart for Dagen Gang efter Gang — at faa disse Forslag førte igennem og navnlig, hvis der var Uoverensstemmelse mellem